

เทา...มหาภัย

นำเสนอเมื่อ : 13 มิ.ย. 2552

กฎหมายน่าสะออน คือละครชีวิตจริง

ปัจจุบันภาวะเศรษฐกิจอยู่ในภาวะตกต่ำ มีผลกระทบต่อประชาชนทั่วไป
โรงงานทยอยปลดคนงาน เนื่องจากไม่สามารถส่งสินค้าไปยังต่างประเทศได้
เพราะแต่ละประเทศก็ประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจภายในเช่นกัน **ชาวของก็มีราคาแพง
การงานก็หายาก**

เมื่อประชาชนไม่มีงานทำ ไม่มีเงินที่จะมาใช้จ่ายในการดำรงชีวิตประจำวัน
แต่ต้องกำลังหิวอยู่ทุกหนที่ ความหิวบังคับ การลักเล็กขโมยน้อย
จนถึงต้องมีการปล้นจี้ก็จะต้องเกิดขึ้นเป็นเงาตามตอ
เพราะไม่มีใครในโลกนี้คงจะยอมตายเพราะ ความอดอยากเป็นแน่...
ปัญหาอาชญากรรมจึงมีไม่เว้นแต่ละวัน ประชาชนผู้สุจริตจึงอยู่อย่างหวาดผวา
เพราะไม่ว่า **...เมื่อไหร่จะถึงคิวเรา**

คืนวันหนึ่ง นายโชคดี ได้ไปทานอาหารที่ร้านสามพี่น้อง
หลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว จึงขับรถจักรยานยนต์กลับที่พัก
ขณะขับรถมาเป็นระยะทางประมาณ 7 กิโลเมตร
สังเกตเห็นมีคนขับรถจักรยานยนต์ตามมาหลังมา 1 คัน จึงชะลอความเร็ว
เพื่อให้รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวขับแซงหน้าไป

แต่รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวไม่ยอมแซงและเบียดมาทางด้านขวามือของผู้เสียหาย
และคนซ้อนท้ายได้ใช้เท้า(มหาภัย)ถีบรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหาย 3 ครั้ง
จนเสียหลักล้มลง

หลังจากนั้น ได้มีชายคนหนึ่งลงจากรถจักรยานยนต์เดินมาแล้วจับให้นอนหงาย
แล้วใช้เท้าเหยียบที่อก นายโชคดีเห็นหน้า ก็จำได้ว่าคือ คนที่พูดคุยด้วยที่ร้านอาหาร

“เอามีตมา จะมาให้ตาย “ ชายคนดังกล่าวได้พูดกับเพื่อนที่มาด้วยกัน
“มีเงินเท่าไร เอามาให้หมด ไม่งั้นตาย “ ชายดังกล่าวได้พูดขึ้น
พร้อมกับล้วงเอาซองบัตรประจำตัวประชาชนที่กระเป๋าเสื้อออกมา
แล้วเอาเงินไปจำนวน 300 บาท

“ หูมแจ่งตำรวจ ถ้าไม่เชื่อจะไม่ไว้ชีวิต จำไว้” ชา
ยทั้งสองคนดังกล่าวได้พูดขู แล้วจากไป

หลังจากนั้น นายโชคดีจึงเดินชมชานไปยังหมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไปประมาณ 1
กิโลเมตร และแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจทราบ

เข้าวันรุ่งขึ้น ได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และพนักงานสอบสวน ได้ขอหมายจับต่อศาลและจับชายทั้ง 2 คน พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์จำนวน 1 คัน ของกลางมาสอบสวน พร้อมกับให้นายโชคดีมาชี้ตัวชายทั้งสองยืนยันการกระทำความผิด

ชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาว่า ร่วมกันชิงทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะในการกระทำความผิด ผู้ต้องหาทั้งสองให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานแล้วส่งสำนวนการสอบสวนต่อพนักงานอัยการ เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย

พนักงานอัยการพิจารณาแล้วมีความเห็นสั่งฟ้องและยื่นฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองต่อศาล จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษกึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 7 ปี 6 เดือน ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง และให้คืนเงิน 300 บาทแก่ผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 กับไม่ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่ให้คืนเงินแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้แท็กซี่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้เสียหายกำลังขับจนเสียหลักล้มลง แล้วใช้แท็กซี่บอกผู้เสียหาย เพื่อให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ การพาทรัพย์นั้นไป ไห้ยื่นไห้ซึ่งทรัพย์ ยึดถือทรัพย์นั้นไว้ เพื่อให้พ้นการจับกุม โดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด การพาทรัพย์นั้นไปและเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงมีความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์

รถจักรยานยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่จำเลยทั้งสองใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง จึงให้ริบตามกฎหมาย พิพากษาแก้เป็นว่าให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น (คำพิพากษาศาลฎีกา 4566/2551)

ความผิดฐานชิงทรัพย์ มีองค์ประกอบดังนี้

1. ลักทรัพย์

2. โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันทีนั้น จะใช้กำลังประทุษร้าย

เพื่อ

ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ หรือ พาทรัพย์นั้นไป

ไห้ยื่นไห้ซึ่งทรัพย์นั้น

ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ

ให้พ้นจากการจับกุม

ความผิดฐานชิงทรัพย์ ก็คือ การลักทรัพย์ซึ่งมีเหตุจรรจบอย่างหนึ่ง ทำนองเดียวกับความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ กรณีจะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์

จะต้องมีองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ครบถ้วน ถ้าไม่มีการลักทรัพย์
หรือพยายามลักทรัพย์ ก็จะไม่มีความผิดฐานชิงทรัพย์ไม่ได้

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจว่า เท้ามีไว้สำหรับเดินไป - มา ในการดำรงชีวิต
ไปทำงาน ไปทำความดี และป้องกันตัว แต่หากใช้เท้าผิดที่ เทาดี ๆ กลายเป็นเทามหาภัย